

AMR

circular

90

AMICS DE L'ART ROMÀNIC

Filial de l'Institut d'Estudis Catalans

febrer 1990

Institut d'Estudis Catalans

—

Carme, 45-47

—

08001 Barcelona

EDITORIAL

Dues notícies, publicades per la premsa diària, hauran originat l'interès dels nostres consocios aquests darrers dies; la primera ha donat lloc a un gran temporal en un got d'aigua, el capitell de la nova plaça porticada de la Seu d'Urgell; la segona ha passat sense pena ni glòria, s'han fet els ulls grossos, el nou *sponsor* del Museu d'Art de Catalunya.

La polèmica generada pel capitell dels "dictadors" és d'una vàlua anecdòtica convertida en una concreció universal. Emperò hi ha quelcom que voldríem aclarir: una plaça és un àmbit urbà, públic, és la continuïtat de l'àgora grega o del fòrum romà; per contra, un claustre és un àmbit privat, particular, és la continuïtat de l'impluvi i el peristil grec o romà, el centre de la casa, de la llar mediterrània. El qualificat claustre de la Seu d'Urgell no és altra cosa que una plaça, una àgora o un fòrum.

La notícia preocupant és la possible intervenció d'una empresa italiana, més que un simple *sponsor*, pagant i cobrant les obres de remodelació o construcció del Palau Nacional de Montjuïc (=Museu d'Art de Catalunya).

¿Serà aquesta operació financera tan desafortunada com la intervenció de l'arquitecte italiana Gae Aulenti?

En aquest cas no es tracta d'una anècdota encimbellada a valor universal sinó d'un ball de milions girant al voltant de la nostra millor col·lecció d'obres d'art, la majoria medievals: romàniques i gòtiques. Aquesta col·lecció és patrimoni cultural del nostre país i en conseqüència de gestió pública i pot quedar situada en una franja difícil de determinar: a on comença i a on acaba la gestió pública i la gestió privada. Aquest sí que és un problema per a parlar-ne, per a meditar i per a pronunciar-nos tots com a comunitat propietària d'un patrimoni cultural tan significatiu i valuós per a la nostra història.